

מרים וולפסון, בת ה־15, המכריזה על עצמה כעל „פאנקיסטית“ ו„אנארכיסטית“;

נשלחה לשכונת חב"ד כדי שהחסידיים יחזירו אותה בתשובה, ואילו היא מכריזה:

לא רוצה להיות

דתית!

צאת־דופן: פניה מאופרות באיפור כבד, ציורים שבולים מעטרים את עיניה, פרח מצוייר על מיצחה, שיערה הקצר צבוע בכל צבעי הקשת ומזדקר בזכות שיכבת גילי עבה.
 על אפה עגיל, על צווארה שרשרות ו־קולרים כעל צוואר כלב. על זרועותיה ועל ידיה ציורים שעליהם כתוב „אנרכיה“, ו„אנטיכריסט“ („מתנגד לישו“). רגליה נתונות בתוך נעליים שחורות, מגושמות ומסומרות, מכנסייה העשויים פלאסטיק שחור קרועים בברכיים, וכל הופעתה ה־מדהימה אימרת קשיחות.
 „אנשים צוחקים ממני ברחוב בגלל הופעתי, אולם לי זה לא איכפת. המילים הראשונות ששמעתי בבואי לישראל היו נת אבל אני מתעלמת כי אני היחידה

חב"דניקים בקריית־מלאכי כל־או אותי בחדר במשך חודשיים. את הדלת היו פותחים רק כדי לתת לי אוכל. כל קשר עם העולם החיצון נשלל ממני. נשלחתי מאנגליה על־ידי אבי לי שכונת חב"ד בקריית־מלאכי. הוא חשב שיוציא אותי מהפאנק על־ידי חזרה בתשובה. החב"דניקים ניסו להוריד מעלי את הסמלים בכוח. ניסיתי לברוח כמה פעמים, ואשה דתית אחת מהשכונה, הדוב־רת אנגלית, ריחמה עלי וסידרה לי מגר־ריס בתל־אביב, אצל אחותה. אבל גם כאן אני אומללה, יושבת בבית על המיטה, מעשנת ובוכה.“
 כשהיא עוברת ברחוב היא גורמת ל־פקקי תנועה. אנשים עוצרים, מביטים בה בהשתאות, בתדהמה ובצחוק. הופעתה יך

התקהלות ברחוב
 יוצרת מרים, הלבושה כפינקיסטית במשך 12 שעות ביום. „באוטובוס אין אני יכולה לנסוע, אנשים קוראים אחרי קריאות גנאי. כשאני חוצה את הכביש, יש סכנה לתאונת דרכים.“

משוגעת ומטרפת. לפעמים אני מתעצב־שמרגישה אמיתית, כל השאר הם מזויי־פים, עבדי המימסד השולט בהם ומכתיב את חייהם.“

דברים אלה השמיעה השבוע „פאנקיס־טית אנרכיסטית“ צעירה, בת ה־15, מרים וולפסון.

סיפרה מרים:

נולדתי בדרום־אפריקה להורים אמנים. אבי שחקן ואמי רקדנית וזמרת. כשהייתי בת שנה עברה המישפחה לאמריקה ומשם נדדה לצרפת וללונדון. כשהייתי בת אר־בע נפרדו הורי, אחותי ואני נשארנו עם אבי. שני אחי עזבו את הבית ועברו להתגורר בלונדון ובדרום־אפריקה.

רציתי להיות

מקובלת

כ בר בידדותי הייתי ילדה בעייתית. כולם היו נגדי. הייתי מכוערת, שמ־נה וקטנה. אף אחד לא אהב אותי. תמיד שנאו אותי ופחדו מפני. חיפשתי אהבה ותשומת־לב, אולם אף־פעם לא קיבלתי

נעל"ים מסוארות

הן חלק בלתי־נפרד מתילבושתה של מרים. „לדעתי כל אחד צריך להתלבש לפי טעמו, הרי אנחנו שו־נים אחד מהשני. אנחנו, הפאנקיסטים, עוזקים: אנחנו קיימים, אבל מתעלמים מאיתנו ו

